

Č. 1187.

Zabírání bytů: * Zrušeno-li zabrání bytu pro nezákonnost, náleží na úřad podle § 7, odst. 2 zák. o správ. soudě, aby nájemníka do takového bytu obci dosazeného vypověděl a byt vyklidil a vlastníku domu odevzdal.

(Nález ze dne 22. února 1922 č. 2406.)

Věc: Leopold a Emma T. v Brně (adv. Dr. Hugo Weil z Prahy) proti nájemnímu úřadu pro Velké Brno stran nevrácení bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Zruší-li nejvyšší správní soud nějaké opatření pro nezákonnost, jsou dle § 7, odst. 2 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ex 1876 úřady správní povinny, aby ve věci učinily další opatření, při čemž jsou vázány právním názorem, z něhož ve svém nálezu vycházel nejvyšší správní soud.

V daném případě, kde úřad nepovolil odložit výkon záboru až do rozhodnutí o podané stížnosti, kde obec po zamítnutí odporu disponovala se zabraným bytem a byt dala v nájem, bylo nutno, by obec učinila opatření, by nejen zábor, ale i další opatření z provedení záboru vzešla byla uvedena v souhlas s názorem v nálezu tohoto soudu vysloveným, a aby protizákonný stav byl odstraněn.

Zabrala-li obec byt neprávem, zavazuje ji ustanovení § 7, odst. 2 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 z r. 1876, by učinila další přiměřené opatření, v daném případě tudíž — když zabráním odňala vlastníku domu disposici se zabraným bytem — aby jej opět do této dispozice uvedla a aby za tím účelem nejen zrušila přiděl a vzdala se zabraného bytu, nýbrž i přiděleného nájemníka vypověděla a na základě této výpovědi dle § 1, odst. 12 ex. řádu a § 31 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. soudní exekucí vykliditi dala a byt pak vrátila tomu, jenž zabráním byl poškozen.

Vzdává-li se totiž obec následkem zdejšího nálezu ze zákonné povinnosti zabraného bytu, má stejnou povinnost, jako když se bytu dobrovolně vzdá.

Dle § 16, odst. 2 musí o vzdání zpravit majitele domu (podpronajímatele) a ustanoviti zároveň den vrácení bytu, o lhůtě k vrácení bytu jedná § 16, odst. 3, o stavu ve kterém byt vrátiti jest § 17, o náhradě případných nákladů § 18. Dle toho jest na obci, by vrátila byt v době a stavu v zákoně blíže určeném. Nestačí tudíž, když obec dala jen mimo soudní výpověď, ale o vrácení bytu se nepostarala.

Ježto povinnost učiniti vše, aby zabraný byt mohl býti vrácen, plyne z veřejnoprávní normy cit. § 7 zákona o správním soudě, nelze dle § 27, odst. 4 zák. o zab. bytů poukazovati nárok st-lův na pořad soukromého práva a ježto se jedná o likvidaci zabrání, nutno uznati za správné, když st-l u nájemního úřadu usiloval, aby obci bylo přikázáno učiniti kroky potřebné, by st-li mohl býti vrácen byt neprávem zabraný.

Již z těchto důvodů odporuje nař. rozhodnutí zákonu.

Žal. úřad však nárok st-lův zamítl ze dvou důvodů, popíraje jednak povinnost úřadu k vrácení vůbec, jednak poukazuje k tomu, že zákon z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. jest zrušen.

V prvé příčině poukázati jest na hořejší odůvodnění a dodati, že žal. úřad v důvodech svých vychází z nesprávného právního náhledu, že již přidělením zabraného bytu určité osobě vznikne mezi touto a majitelem domu poměr soukromoprávní.

Obec ovšem vstupuje v soukromoprávní poměr k osobě, které byt zabraný pronajme. Vůči expropriátu zůstává poměr její poměrem založeným v právu veřejném. Chtěl-li žalovaný úřad vyřknouti, že v daném případě jsou dány předpoklady § 16, odst. 4, pak jest tento skutkový předpoklad v rozporu se spisy, dle nichž strana vůbec nežádala za schválení smlouvy nájemní s přidělenými nájemníky, naopak stále se domáhala jich vyklizení, ježto byt obývají bez práva.

Ale i druhý názor nař. rozhodnutí, že by obci bylo znemožněno vrácení tím, že zákon z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. přestal působiti, není správný. Podle § 70 zákona ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. dnem 30. června 1921 uhaslo jen oprávnění obcí pokračovati v provádění opatření dle § 2 až 31 zákona o zabírání bytů obcemi. Tím zakázáno obci jen prováděti nová opatření a v dřívějších pokračovati, nikoli však dřívější opatření likvidovati a byty zabrané vracet.

Ježto tudíž naříkané rozhodnutí nelze ze zákona odůvodniti a naopak názory žal. úřadu, jimiž výrok svůj odůvodňoval, příčí se zákonu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss.

Č. 1188.

Státní úředníci: I. * Ustanovení § 24 nař. z 22. února 1920 č. 666 sb. z. a n., pokud jedná o službě vojenské, je všeobecným předpisem doplňujícím ustanovení čl. I., odst. 3 tohoto nařízení. II. * Úřad provádějící zákon ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n., rozhoduje pro svůj obor, jsou-li tu válečná pololetí podle zák. z 19. března 1920 č. 195 sb. z. a n. započítatelná. — III. Právní věta jako u č. 942.

(Nález ze dne 23. února 1922 č. 2450.)

Věc: Karel Ch. v K. proti ministerstvu spravedlnosti v Praze stran připočtení válečných pololetí.

Výrok: Stížnost do naříkaného rozhodnutí ze dne 19. srpna 1921 se zamítá jako bezdůvodná; naříkané rozhodnutí ze dne 8. listopadu 1921 se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, který dnem 1. února 1911 dán byl jako soudce do dočasné výslužby, nastoupil dne 15. prosince 1915 službu domobraneckou, v níž dne 1. května 1917 jmenován byl soudním praktikantem, dne 1. září 1917 soudním akcesistou a konečně justičním nadporučíkem.

K žádosti svojí o reaktivování jmenován byl výnosem žalovaného úřadu ze dne 13. srpna 1919 č. — okresním soudcem, služební požitky poukázány mu byly počínajíc dnem 1. září 1919 a vyzván, aby se hlásil k nastoupení služby, jakmile bude sprostěn služby vojenské. To stalo se dnem 27. srpna 1920, načež stěžovatel nastoupil civilní službu dne 1. září 1920.

Při přepočítání služební doby podle zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. byla mu započtena doba služby válečné od 15. prosince 1915 do 31. srpna 1919 ve výměře 3 roků 8 měsíců 16 dnů.